

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2219202520
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2219202520.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členov senátu: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, zastúpeného AK: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: Ing. F. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom T. B., I. ulica XX/XX, o zaplatenie 3.582,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5Csp/61/2019-156 zo dňa 20.2.2020 a o návrhu na pribratie osobitného subjektu do konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd návrh na pribratie osobitného subjektu do konania - Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 z a m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. r u š í a v zrušenom rozsahu mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu 1.964,14 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.964,14 Eur od 4.10.2016 do zaplatenia, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom povolil žalovanému zaplatiť dlh v mesačných splátkach po 70,- Eur vždy k 25. dňu toho - ktorého mesiaca počnúc od právoplatnosti rozsudku až do vyrovnania pod stratou výhody splátok, IV. výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žiadnemu zo strán náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím a citáciou ustanovení § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), s poukazom aj na procesné ustanovenia § 232 ods. 2, 3, 4, § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne uzavrel, že pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., sa podanou žalobou na súde prvej inštancie domáhal zaplatenia pohľadávky 3.582,50 Eur s príslušenstvom. Medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola uzavretá dňa 2.6.2015 zmluva o pôžičke, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá suma vo výške 5.000,- Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 60 mesiacov v sume 149,67 Eur. Nakoľko si žalovaný neplnil svoju povinnosť riadne a včas, veriteľ dňa 19.9.2016 vyhlásil zosplatnenie úveru a požadoval vrátenie nezaplatennej sumy spolu s príslušenstvom. Podľa prehľadu splátok a úhrad žalovaný uhradil na istinu sumu vo výške 3.035,86 Eur. Okresný súd konštatoval, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou, avšak neobsahuje zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne termín konečnej splatnosti úveru, keďže pôvodný žalobca ho v zmluve označil v zmluve len mesiacom a rokom, preto považoval uvedenú zmluvu v zmysle § 11 písm. b) zákona o

spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Za dôvodný považoval nárok žalobcu v sume 1.964,14 Eur (po odčítaní uhradenej sumy 3.035,86 Eur od výšky poskytnutého úveru 5.000,- Eur) a tejto časti žalobe vyhovel, v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Na žiadosť žalovaného rozhodol o povolení zaplatiť dlh v mesačných splátkach vo výške 70,- Eur z dôvodu, že žalovaný je momentálne nezamestnaný, spolu s manželkou zabezpečuje starostlivosť o dve maloleté deti a tiež platí hypotekárny úver vo výške 800,- Eur. Žalobcovi priznal aj nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka od 4.10.2016, pričom výška úrokovej sadzby predstavovala 5 %. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku tak, že žiadnemu zo strán nepriznal náhradu trov konania.

4. Proti rozsudku výlučne II. výroku (zamietnutie žaloby vo zvyšku) a IV. výroku (o trovách konania) podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.618,36 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1.618,36 Eur od 4.10.2016 do zaplatenia a zároveň priznať žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že záver okresného súdu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že nebola uvedená konečná splatnosť úveru a tiež v ňom nie je uvedený dátum splatnosti prvej splátky je nesprávny. Uvedená skutočnosť je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Konštatoval, že predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa článku 7 odsek 2 druhá veta Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora EÚ je tak právne nerozloženia úverových splátok záväzný aj pre všeobecné súdy SR. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súdnym dvorom EÚ v rozsudku z 3.2.1977, Benedetti cla Munari 52-76 rozhodol, že cieľom rozsudku o prejudiciálnej otázke je vyriešiť právnu otázku, ktorá zaväzuje vnútroštátneho sudcu pokiaľ ide o výklad príslušných ustanovení aktov Spoločenstva. Neaplikovaním týchto základných princípov úniijného práva došiel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/ a Klára Bíróová by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES neupravuje. Podľa jej článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky. Podľa názoru odvolateľa konečná splatnosť tak ako bola uvedená t. j. mesiac + rok „6/2020“ je dostatočná, určitá a plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Poukázal že, termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 6/2020 bez akýchkoľvek pochybností poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať žalovaný do júna 2020. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Podporne odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.3.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení. Tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/1 02/EHS zo dňa 22.12.1986 vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná.

5. V rámci odvolacieho konania bolo dňa 29.5.2020 doručené podanie Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, ktorým žiadali, aby súd rozhodol o návrhu na pribratie osobitného subjektu do konania. Návrh odôvodnil tým, že na jeho strane ide o subjekt spĺňajúci definíciu osobitného subjektu a má právo vystupovať v konaní ako subjekt založený a zriadený na ochranu spotrebiteľa. Súčasne žiadal súd o súčinnosť pri zistení stanoviska žalovaného, na ochranu

ktorého ako spotrebiteľ prejavil vôľu do konania vstúpiť tom zmysle, či súhlasí s jeho pribratím do konania v postavení takéhoto osobitného subjektu.

6. Podľa § 95 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej tiež „CSP“), na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

7. Podľa § 378 ods. 2 CSP, na odvolacie konanie sa nepoužije ustanovenie o prístupní subjektov.

8. Osobitným subjektom v zmysle § 95 CSP sú najmä združenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré vykonávajú svoju činnosť na základe osobitných právnych predpisov. Podľa § 95 CSP osobitný subjekt sa do konania priberá s cieľom ochrany práv strany sporu, pričom podmienkou jeho pribratia je súhlas strany, na ochranu ktorej má osobitný subjekt vystupovať. Osobitný subjekt nemá právny záujem na výsledku sporu ako je to pri intervencii. Zmyslom jeho účasti v spore je len ochrana práv strany sporu na ktorej vystupuje. O pribratí osobitného subjektu rozhoduje súd uznesením, ide o fakultatívne pribratie a teda súd nie je povinný osobitný subjekt do konania pribrať. V zmysle § 378 ods. 2 CSP podľa dôvodovej správy sa vylučuje v odvolacom konaní prístupenie strán z dôvodov procesnej ekonomie, ako aj povahy veci, t.j. v systéme neúplnej apelácie je prístupenie subjektov v odvolacom konaní vylúčené. Zo žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu zabezpečiť súhlas žalovaného (strany sporu), tak ako o to žiadalo združenie. Doloženie súhlasu je vecou žalovaného (strany sporu) alebo združenia majúceho záujem vystupovať v konaní na podporu žalovaného, ako strany sporu.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd v súlade s ust. § 378 ods. 2 CSP návrh tohto osobitného subjektu zamietol (I. výrok tohto uznesenia), nakoľko prístupenie tohto subjektu v rámci odvolacieho konania je zo zákona vylúčené.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (II. a IV. výrok) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP) a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu (II. a IV. výrok) na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. Vyhovujúci I. výrok (vyhovujúci) ako aj III. výrok (povolenie splátok) nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudli právoplatnosť.

12. Predmetom odvolacieho prieskumu sa stal napadnutý zamietajúci II. výrok a IV. výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu (nesúhlas s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch) je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne s ohľadom právne posúdenie žalobcovho nároku, tento čiastočne zamietol (suma 1.618,36 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.618,36 Eur od 4.10.2016 do zaplatenia).

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď uzavrel, že uzavretá zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

15. Uzavretú zmluvu o spotrebnom úvere aj odvolací súd hodnotí za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

16. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva, o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

18. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa. Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

19. Odvolateľ v odvolaní argumentoval najmä tým, že súd prvej inštancie pochybil, keď uzavrel, že zmluvu uzavretú medzi pôvodným žalobcom a žalovaným dňa 2.6.2015 je potrebné posudzovať ako zmluvu, ktorá neobsahuje zákonom stanovené náležitosti tak podľa § 9 ods. 2 písm. f) podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej zmluve je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti definovaný mesiacom a rokom, čo podľa právneho zástupcu žalobcu je postačujúce.

20. Pokiaľ ide o posúdenie absencie obligatórneho údaju v zmluve, ktorým malo byť uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, v tomto sa odvolací súd so záverom prvoinštančného súdu nestotožnil. V predmetnej zmluve je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti definovaním mesiaca a roka, konkrétne 06/2020 (č.l. 21). Z predloženej úverovej zmluvy a zmluvných podmienok vyplýva dojednanie termínov splatnosti úverových splátok tak, že prvá splátka je v zmysle čl. 6 bod 6.2 zmluvných podmienok splatná 20.7.2015 (mesiac po uzatvorení zmluvy) a každá nasledujúca je splatná v 20. deň v mesiaci tak, že posledná splátka a termín konečnej splatnosti úveru pri počte 60 splátok vychádza logicky na 20.6.2020 (čo vyplýva výslovne aj z obsahu zmluvy). Hoci dátum 20.6.2020 zmluva výslovne nezakotvuje má odvolací súd za to, že žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť (bez väčších komplikácií a s istotou) identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy. Aj keď zmluva konkretizuje termín konečnej splatnosti v podobe mesiac/rok a neuvádza presný dátum (deň/mesiac/rok) trvania zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí v danom prípade vedieť aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru; uprednostnením výkladu „e ratione legis“ možno konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, ak veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru bez akýchkoľvek pochybností poskytuje relevantnú informáciu o tom, že dlžníčka bude musieť úver splácať do 6/2020 a v spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru potom stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií na 20.6.2020. Keďže spotrebiteľ disponoval informáciou, aká bola doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy bola konečná splatnosť poskytnutého úveru, je cieľ sledovaný § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnutý.

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom predmetná zmluva o úvere obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje v dôsledku absencie týchto údajov za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť odvolacej námietky, že preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení o otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona, ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je v tomto smere dôvodné.

22. Vzhľadom potom na nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, ktorou je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaného zamietnutého nároku žalobcu vrátane úroku z omeškania a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. Rovnako je potrebné zaoberať sa otázkou, či si poskytovateľ úveru splnil svoje predzmluvné povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a dostatočne skúmal bonitu žalovaného, zároveň posúdiť, či zmluva neobsahuje (prípadne) neprijateľné podmienky, teda také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, napr. takých, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, ako sú rôzne poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy, upomienky a pod.). V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 295 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

23. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. ako aj vo výroku IV. o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

24. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného (zamietnutého) nároku, za tým účelom v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).